

Sygn. akt II AKzw 913/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSA Jolanta Śpiechowicz**

Protokolant: Elżbieta Szewczyk-Kwiecińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **K. F. (F.)**

skazanego za przestępstwo z art. 286 §1 k.k., 310 § 2 k.k., 270 § 1k.k. i in.

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 maja 2014 roku, sygn. akt VIII Kow 870/14

w przedmiocie odmowy udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 618 § 1 pkt 9 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. przyznać biegłym sądowym z zakresu psychiatrii W. F. kwotę 206,06 zł (dwieście sześć złotych i sześć groszy) i M. Ś. kwotę 231,11 zł (dwieście trzydzieści jeden złotych jednaście groszy) tytułem wynagrodzenia za studiowanie akt sprawy, przeprowadzenie badania sądowo – psychiatrycznego oraz wydanie pisemnej opinii dot. K. F.,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 maja 2014 roku, sygn. akt VIII Kow 870/14, Sąd Okręgowy w Katowicach odmówił udzielenia skazanemu K. F. przerwy w odbywaniu orzeczonych mu kar pozbawienia wolności stwierdzając brak ku temu podstaw.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca skazanego zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, przez uznanie, że stan zdrowia skazanego nie uzasadnia udzielenia mu przerwy w karze i że choroby skazanego mogą być leczone w warunkach pobytu w Zakładzie Karny, czy też w Areszcie Śledczym, mimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nakazywał ustalenia odmienne.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary we wnioskowanym wymiarze, celem poddania się specjalistycznemu leczeniu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wobec treści zarzutów obrońcy Sąd Apelacyjny, postanowieniem z dnia 8 lipca 2014 r. dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność:

- czy skazany K. F. cierpi na chorobę psychiczną uniemożliwiającą wykonanie kary (art. 150 § 1 k.k.w.),
- czy może być leczony w warunkach oddziału psychiatrycznego przy Areszcie Śledczym,
- czy jego dalszy pobyt w zakładzie karnym może zagrażać jego życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo (art. 150 § 2 k.k.w.)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kodeks karny wykonawczy wyraźnie stanowi, iż udzielenie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności jest możliwe w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby skazanego uniemożliwiającej mu odbywanie orzeczonej kary – art. 153 § 1 w zw. z art. 150 § 1 k.k.w., przy czym za ciężką chorobę uznaje się taki stan skazanego, w którym odbywanie kary w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo – art. 150 § 2 k.k.w.

Tymczasem z akt sprawy, a w szczególności opinii sądowno – psychiatrycznej z dnia 11.09.2014 r. wydanej w ramach postępowania odwoławczego wynika, iż u skazanego K. F. stwierdzono zaburzenia osobowości oraz zaburzenia depresyjne o złożonej etiologii (reaktywne na podłożu organicznym) z okresowymi dekompensacjami psychotycznymi. Co istotne, zdaniem biegłych, wymienione zaburzenia nie stanowią choroby psychicznej uniemożliwiającej wykonanie kary jak to określa art. 150 § 1 k.k.w. Zgodnie z wnioskami opinii, skazany może być leczony w warunkach oddziału psychiatrycznego przy Areszcie Śledczym. Nie ma podstaw do stwierdzenia, że dalszy pobyt K. F. w zakładzie karnym zagraża jego życiu lub może spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo (art. 150 § 2 k.k.w. nie ma zastosowania), pod warunkiem zapewnienia skazanemu możliwości korzystania z porad psychiatrycznych i psychologicznych.

Podkreślenia wymaga, iż zasadą jest, że leczenie skazanych należy do podmiotów leczniczych przeznaczonych dla osób pozbawionych wolności. Dobrze rozwinięta sieć szpitali, ambulatoriów i aptek funkcjonujących w zakładach karnych jest w stanie zapewnić osadzonym w szerokim zakresie podstawową i specjalistyczną opiekę zdrowotną. Dopiero gdy nie mogą one zapewnić osadzonym odpowiedniego leczenia, może być ono prowadzone w pozawięziennym podmiocie leczniczym. Sytuacja taka jednak w obecnym stanie zdrowia skazanego nie zachodzi.

Dlatego też, przy uwzględnieniu wskazanych okoliczności, stanowisko Sądu Okręgowego o braku podstaw do udzielenia skazanemu przerwy w odbywaniu kar pozbawienia wolności należało w pełni zaakceptować, natomiast wniesione przez obrońcę skazanego zażalenie nie mogło odnieść pożądanego skutku, albowiem nie przedstawiono w nim żadnych okoliczności, które mogłyby doprowadzić do zmiany decyzji w tym przedmiocie. Natomiast do administracji aresztu śledczego, w którym skazany przebywa, będzie należało zapewnienie skazanemu odpowiednich porad psychiatrycznych i psychologicznych.

Biegli W. F. i M. Ś. wniosli o przyznanie wynagrodzenia za studiowanie akt sprawy, przeprowadzenie badania oraz wydanie opinii sądowno psychiatrycznej dot. skazanego K. F. odpowiednio w kwocie 206,06 zł i 231,11 zł. Sąd przyznał biegłym żądane kwoty, mając na uwadze, iż mieszczą się one w granicach określonych w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak wyżej.

Z:

- o treści postanowienia zawiadomić skazanego i obrońcę.

- akta zwrócić.

K., 26 listopada 2014 roku.